

İnsanın Tabiat Sevgisi ve Bunun Kişiyeye Kazandırdıkları

Tabiat, insanı da içinde barındıran Allah'ın bize emanetidir. İnsan tabiata ayrı bir sevgi duyar. Doğayla başbaşa kalmak ister. Düşündüğümüzde bunun aslında öz ile ilgili olduğunu anlayabiliriz. Kendi başına kalmak, iç sesini duymak, kendini tanımak ve tabiatın gösterdiklerini görebilmek gibi birçok özellik barındırır.

Tabiat iki yönlü ele alınabilir: İçe dönük yön ve dışa dönük yön. Dış dünyaya yansımalarına tabiattan etkilenecek hayatımızda zorunlu hale gelen araçlar örnek verilebilir. Kuşların uçuşu insanları etkiledi ve bundan esinlenerek insanlar uçaklar yaptılar hatta kuşların V şeklinde uçmaları uçak tasarımcılarına ilham verdi. Ayçiçeğine (günebakan) bakarak Güneş panellerinin yapılması, balinaların kuyruklarına bakarak yüzme paletlerinin yapılması, yunusların burun çıkıntılarını örnek alıp gemilerde uygulanması bu konuya verilebilecek örneklerden sadece birkaçı. Asıl önemlisi, tabiatın içe yansımaları olmalıdır. Çünkü her insanda tabiat sevgisi vardır ancak bu herkeste farklı şekilde ortaya çıkar. Kimisi hayvanları çok sever, kimisi bitkileri sever, kimisi yeşilliği, kimisi denize bakmayı, kimisi de sadece göğe bakmayı sever. İşte bunların hepsi tabiat sevgisidir.

Gökleri güneş, ay ve yıldızlarla donatan, yeryüzünü çeşitli bitki ve hayvanlarla süsleyen Yüce Rabbimizdir. Bulutları yaratan, yağmur yağdıran, nehirleri, denizleri yaratan Allah'tır. İnsanın içinin çöle dönüşmemesi için bütün yaşanılanları düşünüp tefekkür etmek gerekir. Kainatı, yaratılanları, tabiatın içinde yaşayan kendini ve bir olan Allah'ı düşünmelidir. İnsan da tabiatın içindedir ve bu sevgi belki de bu yüzdendir. Yaratılanın, yaratılanları idrak etmesi, kendi özünü bilmesi, anlaması ve böylece Rabbini tanımasıdır.

“Gökleri ve yeri yaratan, gökten su indirip onunla size rızık olarak türlü türlü ürünler çıkaran Allah'tır; izni ile denizde yüzüp gitmeleri için gemileri emrinize veren, nehirleri sizin için faydalı olacak şekilde yaratan O'dur. Düzenli seyreden güneşi ve ayı sizin için yararlı kılan, gece ile gündüzü faydalanacağınız biçimde yaratan O'dur.”¹

Tabiat her zaman insana yoldaş olmuştur. Peygamberlerin hayatlarından bunu görüyoruz. Hz. İbrahim ay, güneş ve yıldızlara yönelik, “Ben batanları sevmem” diyerek tabiata bakıp onların ilah olmayacağını anladı ve Rabbini buldu. Hz. Süleyman rüzgarı kontrol etti, hayvanlarla konuştu. Büyük ordusuyla ilerlerken karıncanın sesini duymuş ve ona kulak vermiştir. Karıncaya varana kadar hayvanların dilini anlayıp, sesini duymuştur. Tabiat yeri gelince Peygamber Efendimiz'in de sığınağı oldu. Peygamberlik gelmeden önceki o sancılı dönemi Hira Mağarasında geçirdi. Peygamberimiz o dönemdeki cahiliye toplumundan ve insanların kötü alışkanlıklarından uzaklaşarak tabiata yöneldi ve Hira'da inzivaya çekildi.

Tabiatın değişiklik göstermesi insanın da değişken hallerinin bir benzeridir. Mevsimler değişiyor, gece gündüz değişiyor, rüzgar değişiyor, havada zerrecikler değişiyor. Duyularımız, düşüncelerimiz, yaşayışımız, bulunduğumuz haller değişiklik gösterebiliyor. Güneşin her gün yeniden doğuşu, mevsimlerin bitişi değil de aslında yeni bir mevsimin başlangıcı insana da yeni güzellikler getireceğinin sembolü oluyor ve tabiat sadece halleriyle dahi insana rehber

¹ İbrahim Suresi 32-33.ayet

olabiliyor. Tabiatın bu gösterdikleri, Rabbimizin bize gösterdiklerinin bir işaretidir. Hem sığındığımız liman hem kendimizi bulduğumuz bu tabiat, insanın tabiatının benzeridir.

İnsan, irade ve akıl sahibi bir varlıktır. İçinde yaşadığı çevreye olumlu ya da olumsuz davranışlar gösterebiliyor. İnsanın tabiat sevgisi olumlu bir şekilde yansırsa zararı da o kadar az olacaktır. Tabiatın canlı ve güzel olmasından insan sorumludur. Diğer varlıklar da zarar görmeden yaşanabilir bir yer yapmalıdır. Doğal dengeyi bozmamalı, düzeni sağlamalıdır. Çünkü insan da içinde bir tabiat barındırır. Yazımızı Peygamber Efendimizin hadis-i şerifiyle bitirelim: “Yarın kıyametin kopacağını bilseniz, elinizdeki son fidanı mutlaka dikiş.”